

[Erhard Jakobsen]

Jeppe i baronens seng. Man kunne høre før, der var én, der ikke havde forstået den.

Jeg må også være med blandt dem, der afviser SFs forslag. Det er ikke, fordi jeg kan støtte mig på ministerens bedømmelse af, at det skaber forvirring i vurderingen, det er umuligt. Det skaber ikke engang mere forvirring, for det er umuligt. I modsætning til dem, der mente ikke at kunne tale ud fra sagkundskab, kan jeg sige, at jeg husker engang langt, langt tilbage i tiden, hvor jeg i otte år var ansat i den afdeling, der har med vurderinger til ejendomsskyld og grundskyld at gøre, og jeg må ganske ærligt sige, at det er tungen ud ad vinduet, hvilket også klart fremgår af, at selv inden for samme kommune kan der være forskelle, man aldrig når at rette. Det har jeg som borgmester haft lejlighed til at iagttage. Derfor er det én stor tilfældighed. Det er bl. a. derfor, vi stiller forslag om at afskaffe alt dette, et forslag, som vi havde til behandling her for nylig.

Når nu man har været inde på, om det var rigtigt at ændre i den teknik, må jeg selvfølgelig give ministeren ret i, at man ændrer ikke nogen teknik. Selv om det ligger helt tilbage til 1950'erne, at jeg var med i dette arbejde, gjaldt det allerede dengang, at gik man ned langs en gade, hvor der lå nogle rækkehusbebyggelser i begyndelsen af gaden, så var der da ingen, der fandt på at ansætte disse små grunde til samme m²-pris som de store grunde, der lå længere nede. Naturligvis fik de da en højere pris pr. m², fordi man vidste, at handelsværdien pr. m² var større for en lille grund end for en stor grund. Sådan var det allerede dengang. Men jeg er ikke sikker på, at det af den grund har været klogt af ligningsrådet at tilråde at gøre det til et bastant teknisk princip, man skal anvende. Jeg tror, man derfor laver megen ballade til ingen verdens nytte og får nogle små ændringer set fra statens synspunkt, men nogle store ændringer set fra de enkelte husejeres synspunkt. Jeg tror ikke, man skulle have gjort det, men det kan selvfølgelig ikke være det store i det.

Jeg tror heller ikke rigtig på ministerens anden begrundelse, at han ikke kunne lide forslaget, for det passer jo helt ind i den psyk, der normalt har behersket ministeren, når han har fremsat forslag, at det sociale skal ind i enhver forbindelse, lige meget hvad vi snakker om, og det var jo også inde i diskus-

sionen før, om det ramte rige eller fattige. Derfor tror jeg i og for sig, at ministeren vældig godt kan lide det, men med sin sunde fornuft er nødt til at erkende, at den går ikke. Hvorfor? Jo, og dér kommer selvfølgelig ministerens fornuftige bedømmelse, for vurdering er vurdering, og beskatning er beskatning. Man kan ved beskatningen tage sociale hensyn, men det kan man ikke, når man skal sige, hvad en ting er værd. Ja, det kunne Marx, men det er der ingen andre der har prøvet på senere, eller det er der nok, men det er mislykkedes. Man kan ikke sige, hvad en ting burde være værd, hvis man tog alle mulige hensyn. Nej, den er det og det værd, og det fastsætter man, hvorefter myndighederne kan indrette deres beskatning.

Derfor vil jeg gerne takke ministeren, fordi det blev så kraftigt slået fast, at man holder sociale vurderinger om rige og fattige og gode og onde og alt det dér ude af betragtninger om, hvordan de grundlæggende tekniske ting skal være. Det synes jeg var værdifuldt at få slået fat, og det kan vi altid bruge ved anden anledning.

Wilhjelm (VS):

Jeg har svært ved at se, at dette kun skulle være et teknisk princip. Jeg skal ikke gøre mig til særlig kyndig på dette område, men jeg har fornemmelsen af, at det er rigtigt, når hr. Hagen Hagensen og hr. Bernhard Baunsgaard påpeger, at det også er et princip, som medfører konsekvenser for, hvordan man fordeler værdien mellem grundværdien og bygningsværdien. Så kan det være nok så rigtigt, at skal man have opgjort den konkrete salgspris eller salgsværdi, så må det for de ubebyggede grunde regnes ind, at byggetilladelserne, byggeretten, medfører nogle højere priser. Det er klart, at det også har konsekvenser for de bebyggede grunde, at her går ligningsrådets princip i en retning, der favoriserer de store, og SFs princip går i en retning, der favoriserer de små. Det er nok for os. For det er ikke nok for os at sige som ministeren, at vurderingslovens sigte er at opnå en korrekt vurdering. Det er jo flintrende ligegyldigt, hvad der er vurderingslovens sigte, når det har disse sociale konsekvenser.

I øvrigt er det jo sådan, af SF rent faktisk foreslår, at vurderingslovens sigte laves om. Derfor synes jeg, det er noget mærkeligt no-